דעם רב'ס טאָכטער

א העכסט שפּאַנענדיקער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין מיטל־אַלטער
פון לעאָו וויעזענפעלד

(פאָרזעצונג)

— גלויבט איר ניט, — האָט די פּרינצעסין נאָך אַ ווײַלע שווײַגן זיך אָנגערופן צו דעם גראַף — אַז מיר וואָלטן געמעג אַימיצו שיקן נאָך דעם פּרינץ און אים אויפגעפאָרן אַן אָר זאָל באַלד קומען צו דער זיצונג? — איך שעם זיך דאָך פּשוט פאַר אונ־זערע מיניסטאָרן, אַז ער זאָל ניט זיין דערביי ווען מיר פאַרהאַנדלען ווענן זיין צוקונפט און ווענן דער צוקונפט פון אונזער פירסטנטום, פון וועלכער ער וועט אַמאָל זיין דער הערשער..

— דאָס קאָן נעווים שאַדן, — האָט דער גראַף נעענטפערט, — אויב אייער האָהייט האָט ניט דאַנענן, וועל איך אַליין אויפזוכן דעם פּרינץ און איך וועל זעען, אַז ער זאָל זיך באַטייליקן אין אונזער באַראַטונג.

— אַ, ניין, ניין! — האָט די פּרינ־צעסין אויסגערופן. — איר דאַרפט זיך אַליין ניט באַמיען, אַזאַ זאַך וואָלט געווען מער ווי אַפילו דער פּרינץ אַליין וואָלט עפּאָנט דערוואַרט . . . זיי טאָזי גוט און שיקט איינעם פון די דינער, און זאָל ער בעטן דעם פּרינץ אַריינצוקומען אין קאַבינעט.

א דינער, וועלכער איז דאַן גע־שיקט געוואָרן צו דעם פּרינץ, האָט זיך באַלד צוריקגעקערט און ער האָט געמאָלדן אַז דער פּרינץ בעט אַנטשול־דיקונג. ער פילט זיך ניט גוט און ער קאָן ניט נעמען אין אַנטייל אין דער באַראַטונג. ער פאַרלאָזט זיך אָבער אויף דער פּרינצעסין און די מיניסטאַ־רען, וועלכע זיינען אַלע פריינט פון זיין מוטער און אים, אַז וואָס זיי וועל־לען באַשליסן, דאָס וועט זיין גוט, ער וועט זיך אונטערוואַרפן צו אַלעס וואָס זיי וועלן באַשליסן.

דערהערנדיק אַז דער פּרינץ איז ניט געווען, איז די פּרינצעסין געוואָרן אַ דערשראָקענע. עמעריכס קראַנקהייט איצט, וועגן די פּרינצעסין פון טעשען און איר טאָכטער זיינען שוין אויף דעם וועג קיין טירנאַ, קאָן פונקט אַזוי צושטערן אירע פּלענער ווי זיין פּלוצ־לומדיקע אומרואיקייט. זי האָט דער־פאַר שנעל אויפגעלייזט די באַראַטונג און זי אַ ווײַלע שווײַגן זיך דער פּרינצעסין אַז דער פּרינץ האָט ניט אַלעמען באַ־רואיקט און זי איז אַליין אַרויס פון דעם קאַבינעט, איבערלאָזנדיק די מי־ניסטאָרן אין דער גרעסטער פאַרלעגנ־הייט.

—די גאַנצע זאַך איז מיר אַבי־סעל פאַרדעכטיק, — האָט איינער פון דיר מיניסטאָרן געוואָגט. — עפּעס איז אונזער פּרינץ געוואָרן אַ גאַנץ אַנ־דערער מענש די לעצטע צייטן, און איך האָב זייער מורא צי עפּעס אַ פּרוי האָט אים עפּעס ניט איבערגעאַנ־דערשט . . .

— עס וואָלט געווען די העכסטע צייט, אַז מיר זאָלן זיך אויפהערן צו צוהערן צו רכילות, — האָט נראַף באַטיאַנע נעענטפערט אין אַ שטרײַ־גען טאָן. — אַמווייניקסטן פון אונז, די מיניסטאָרן, וואָלט מען געקאָנט דערוואַרטן, אַז מיר זאָלן ניט האַנד־לען אויף דעם זעלבן אופן ווי אונזע־רע פרויען...

די דאָזיקע ווערטער האָבן ניט פאַרפעלט זייער ווירקונג. די מיניס־טאָרן האָבן זיך געפילט פאַרשעמט. אייניקע פון זיי האָבן זיך אַנטשול־דיקט פאַר דעם קאַנצלער, און אויף דער ערשטער, וואָס האָט געמאַכט זיין באַמערקונג, האָט זיך אַנטשולדיקט און ער האָט פאַרזיכערט, אַז אים אַרט ניט קיין רכילות, און אַז ער האָט בלויז אויסגעדריקט זיין איינענע מיינונג.

איינציקווייז האָבן זיי דאַן פאַר־לאָזן דעם קאַבינעט און זיי זיינען ק, יעדערער צו זיך־תתאַוויטתקונתיי, אַוועק, יעדער איינער צו זיך אַהיים.

אין דער זעלבער צייט איז דער פּרינץ געלעגן אין דער ווייטער בעט פון זיין שלאָף צימער און ער האָט זיך געלאָזט באַדיינען פון צוויי באַ־דינער, וועלכע האָבן צוגעלייגט קאַל־טע קאָמפּרעסן צו זיין קאָפּ, האָבן אים געמאַכט מאַסאַזש אויף די שלייפן און זיי האָבן זיך מיט אַלע כחות אָנגע־שטריינגט אים צו פאַרלייכטערן דעם דערוואַקן קאָפּ־ווייטאָג וואָס ער האָט געליטן.

דער פּרינץ האָט געוואוסט, אַז דער ווייטאָג אין זיין קאָפּ איז אים עפּעס מען פון ניט דערשלאָפן. אין די לעצ־טע צוויי וואָכן האָט ער כמעט ניט צוגעמאַכט מיט קיין אויג און ער האָט זיך נאָך רעכט ניט אויסגערוט זייט דעם טאָג וועגן ער האָט זיך צום ער־שטען מאָל באַגעגנט מיט חנה'לען. ער איז זיך געווען באַוואוסט, אַז די בעס־טע מעדיצין וואָלט געווען פאַר אים, ווען ער זאָל קאָנען אַריינפאַלן אין אַ דויערנדן שלאָף, אָבער שלאָפן האָט ער ניט געקאָנט און דערפאַר האָט ער גע־זוכט אַנערע מיטלען, מיט וועלכע צו לינדערן די שמערצן.

נאָך אַ ווײַלע האָט ער באַפוילן די דינער אַרויסצוגיין, ער האָט זיך פאַר־רויערט אַ לאַנגע און ווייטע לויפלקע, און אין די נעקסטע מינוטן איז ער דאַנקען ווענן חנה'לען, ווענן זיך אַליין, און ווענן זייער געמיינזאַמער ליבע.

פּלוצלונג האָט זיך די טיר האָס־טיק געעפנט און אַרנוס, דער הויף נאַר, פאַרשטעלט אַלס טייוול אין אַריינגעלאָפן מיט אַזאַ אימפּעט, צלייך ווי ער וואָלט געווען געיאָגט געוואָרן פון טויזנטער רוחות.

— מען האָט מיר געמאָלדן — האָט ער אויסגערופן, זיך אונטערטע־ניק פאַרנויגנדיק — אַז אונזער ליי־בער, הויף־נעאָכטעטער פּרינץ, פילט זיך עפּעס ניט מיט אַלעמען, און בין געזונדן צו מאַכן.

אַרנוס, וועלכער איז געווען גיפּטיק, אָבער אין דער זעלבער צייט זייער קלוג, איז געווען אַזוי פאַנאַטיש איינ־געלעבט אין זיין קונדס, אַ זער האָס לען אויף דעם זעלבן אופן ווי אונזע־רע פרויען...

די דאָזיקע ווערטער האָבן ניט פאַרפעלט זייער ווירקונג, די מיניס־טאָרן האָבן זיך געפילט פאַרשעמט. אייניקע פון זיי האָבן זיך אַנטשול־דיקט פאַר דעם קאַנצלער, און אויף דער ערשטער, וואָס האָט געמאַכט זיין באַמערקונג, האָט זיך אַנטשולדיקט און ער האָט פאַרזיכערט, אַז אים אַרט ניט קיין רכילות, און אַז ער האָט בלויז אויסגעדריקט זיין איינענע מיינונג.

איינציקווייז האָבן זיי דאַן פאַר־לאָזן דעם קאַבינעט און זיי זיינען ק, יעדערער צו זיך־תתאַוויטתקונתיי, אַוועק, יעדער איינער צו זיך אַהיים.

אין דער זעלבער צייט איז דער פּרינץ געלעגן אין דער ווייטער בעט פון זיין שלאָף צימער און ער האָט זיך געלאָזט באַדיינען פון צוויי באַ־דינער, וועלכע האָבן צוגעלייגט קאַל־טע קאָמפּרעסן צו זיין קאָפּ, האָבן אים געמאַכט מאַסאַזש אויף די שלייפן און זיי האָבן זיך מיט אַלע כחות אָנגע־שטריינגט אים צו פאַרלייכטערן דעם דערוואַקן קאָפּ־ווייטאָג וואָס ער האָט געליטן.

דער פּרינץ האָט געוואוסט, אַז דער ווייטאָג אין זיין קאָפּ איז אים עפּעס מען פון ניט דערשלאָפן. אין די לעצ־טע צוויי וואָכן האָט ער כמעט ניט צוגעמאַכט מיט קיין אויג און ער האָט זיך נאָך רעכט ניט אויסגערוט זייט דעם טאָג וועגן ער האָט זיך צום ער־שטען מאָל באַגעגנט מיט חנה'לען. ער איז זיך געווען באַוואוסט, אַז די בעס־טע מעדיצין וואָלט געווען פאַר אים, ווען ער זאָל קאָנען אַריינפאַלן אין אַ דויערנדן שלאָף, אָבער שלאָפן האָט ער ניט געקאָנט און דערפאַר האָט ער גע־זוכט אַנערע מיטלען, מיט וועלכע צו לינדערן די שמערצן.

נאָך אַ ווײַלע האָט ער באַפוילן די דינער אַרויסצוגיין, ער האָט זיך פאַר־רויערט אַ לאַנגע און ווייטע לויפלקע, און אין די נעקסטע מינוטן איז ער דאַנקען ווענן חנה'לען, ווענן זיך אַליין, און ווענן זייער געמיינזאַמער ליבע.

פּלוצלונג האָט זיך די טיר האָס־טיק געעפנט און אַרנוס, דער הויף נאַר, פאַרשטעלט אַלס טייוול אין אַריינגעלאָפן מיט אַזאַ אימפּעט, צלייך ווי ער וואָלט געווען געיאָגט געוואָרן פון טויזנטער רוחות.

— מען האָט מיר געמאָלדן — האָט ער אויסגערופן, זיך אונטערטע־ניק פאַרנויגנדיק — אַז אונזער ליי־בער, הויף־נעאָכטעטער פּרינץ, פילט זיך עפּעס ניט מיט אַלעמען, און בין געזונדן צו מאַכן.

אַרנוס, וועלכער איז געווען גיפּטיק, אָבער אין דער זעלבער צייט זייער קלוג, איז געווען אַזוי פאַנאַטיש איינ־געלעבט אין זיין קונדס, אַ זער האָס לען אויף דעם זעלבן אופן ווי אונזע־רע פרויען...

די דאָזיקע ווערטער האָבן ניט פאַרפעלט זייער ווירקונג. די מיניס־טאָרן האָבן זיך געפילט פאַרשעמט. אייניקע פון זיי האָבן זיך אַנטשול־דיקט פאַר דעם קאַנצלער, און אויף דער ערשטער, וואָס האָט געמאַכט זיין באַמערקונג, האָט זיך אַנטשולדיקט און ער האָט פאַרזיכערט, אַז אים אַרט ניט קיין רכילות, און אַז ער האָט בלויז אויסגעדריקט זיין איינענע מיינונג.

איינציקווייז האָבן זיי דאַן פאַר־לאָזן דעם קאַבינעט און זיי זיינען ק, יעדערער צו זיך־תתאַוויטתקונתיי, אַוועק, יעדער איינער צו זיך אַהיים.

אין דער זעלבער צייט איז דער פּרינץ געלעגן אין דער ווייטער בעט פון זיין שלאָף צימער און ער האָט זיך געלאָזט באַדיינען פון צוויי באַ־דינער, וועלכע האָבן צוגעלייגט קאַל־טע קאָמפּרעסן צו זיין קאָפּ, האָבן אים געמאַכט מאַסאַזש אויף די שלייפן און זיי האָבן זיך מיט אַלע כחות אָנגע־שטריינגט אים צו פאַרלייכטערן דעם דערוואַקן קאָפּ־ווייטאָג וואָס ער האָט געליטן.

דער פּרינץ האָט געוואוסט, אַז דער ווייטאָג אין זיין קאָפּ איז אים עפּעס מען פון ניט דערשלאָפן. אין די לעצ־טע צוויי וואָכן האָט ער כמעט ניט צוגעמאַכט מיט קיין אויג און ער האָט זיך נאָך רעכט ניט אויסגערוט זייט דעם טאָג וועגן ער האָט זיך צום ער־שטען מאָל באַגעגנט מיט חנה'לען. ער איז זיך געווען באַוואוסט, אַז די בעס־טע מעדיצין וואָלט געווען פאַר אים, ווען ער זאָל קאָנען אַריינפאַלן אין אַ דויערנדן שלאָף, אָבער שלאָפן האָט ער ניט געקאָנט און דערפאַר האָט ער גע־זוכט אַנערע מיטלען, מיט וועלכע צו לינדערן די שמערצן.

נאָך אַ ווײַלע האָט ער באַפוילן די דינער אַרויסצוגיין, ער האָט זיך פאַר־רויערט אַ לאַנגע און ווייטע לויפלקע, און אין די נעקסטע מינוטן איז ער דאַנקען ווענן חנה'לען, ווענן זיך אַליין,